

og med dine Kærminder, som en Mø med let rødmende Kinder, lad kun Lovsang afløse din Klage, *thi end lever — den gamle af Dage.* —

Jeg har aldrig hørt den Sang sunget, som de sang den der nede, og den sang de tit og ofte.

Kvindesagen.

Kvindesagen er Retfærdighedens Sag; den er ikke et religiøst Spørgsmaal, den er ikke et politisk Spørgsmaal, ja, den er end ikke i første Række noget Samfunds-Spørgsmaal; men saa vist som Kvinderne ikke af Naturen ere en ringere Kaste, hvem Samfundets Vel er ligegyldigt, saa vist er det ikke til Samfundets Tarv, at Børnenes Mødre kunne skyde alle større Spørgsmaal fra sig som noget, der er Mændenes Sag.

Er det ikke paa Tide, at Mændene lode dem forstaa dette, selv om de fleste Kvinder ere for kortsynede til ogsaa i denne Retning at gøre deres Pligt?

Kvindesagen er ikke noget religiøst Spørgsmaal, lige saa lidt som Statsforfatning, Ægteskab, Astronomi, Naturvidenskab eller Matematik. „I dit Ansigts Sved skal du æde dit Brød; Han straffer Fædrenes Synd paa Børnene i tredje og fjerde Led over dem, som hade ham; med Smerte skal du føde dine Børn; *Du skal være din Mand underdanig*“, alle disse Ord appellere ikke til den borgerlige Lovgivning eller kræve at blive virkeliggjorte igennem denne. Deres Kraft og Betydning er derfor ikke mindre, men Kvindens Krav paa *retslig* Ligestilling med Manden er derfor ikke mindre berettiget, og til de tvivlrådige Kvinders Trøst kan det siges: Først da faar din Underdanighed under Manden, d. v. s. *din* Mand, sin rette moralske Værd for dig som for ham, naar den er frivillig og ikke fremtvungen ved din Umyndighedstilstand.

Kvindesagen er heller ikke en politisk Sag, — der er jo Kvinder i alle Stænder, i alle politiske Partier, fra Fattighuset op til Tronen; vi have Venner i alle Lejre og have hidtil ikke sluttet os til noget politisk Parti, men vi undre paa, om Landstinget vil have Mod til for tredje Gang „i Sam-